

KAPITOLA PRVNÍ

PROKLETÁ DČERA

Zima Jedenáctého roku

(O tři dny dřív)

Kocour z kuchyně byl mrtvý, a mohla za to samozřejmě Morrigan.

Nevěděla, jak k tomu došlo ani kdy. Pomyslela si, že možná v noci sežral něco jedovatého. Neměl žádné rány, které by nasvědčovaly tomu, že ho napadla liška nebo pes. Až na špetku zaschlé krve v koutku tlamičky vypadal, jako když spí, ale byl studený a ztuhlý.

Když v chabém světle onoho zimního rána objevila jeho tělo, dřepala si do bláta vedle něj a sraštila čelo. Pohládila ho po černé srsti od hlavy až po špičku huňatého ocasu.

„To je mi líto, kocoure,“ zamumlala.

Zauvažovala, kde ho nejlíp pohřbít, a jestli by mohla poprosit babičku o kus pěkného plátna, do kterého by ho zavínila. Spíš radši ne, rozhodla se. Vezme na to jednu ze svých nočních košil.

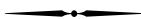
Kuchařka otevřela zadní dveře, aby hodila psům zbytky od včerejška, a když uviděla Morrigan, samým překvapením div neupustila kbelík. Podívala se na mrtvého kocoura a sevřela ústa.

„Raděj běda jemu nežli mně, díky ti, Bože, upřímně,“ zabručela, zaklepala na dřevěný rám dveří a políbila přívěsek, který měla pověšený kolem krku. Úkosem pohlédla na Morrigan. „Já jsem toho kocoura měla ráda.“

„Já taky,“ řekla Morrigan.

„No jistě, to vidím.“ Její hlas měl trpký tón a Morrigan si všimla, že obezřetně couvá, centimetr za centimetrem. „Jdi teď dovnitř. Čekají na tebe v pánově pracovně.“

Morrigan spěšně zamířila do domu, okamžik se však ještě zdržela u dveří z kuchyně do haly. Viděla kuchařku, jak bere kus křídý a píše na tabuli „KUCHIŇSKEJ KOCOUR – MRTVEJ“, na konec dlouhého seznamu, kde poslední položky byly „SKAŽENÁ RYBA“, „INFART STARÝHO TOMA“, „ZÁPLAVY V SEVERNÍM BLAHU“ a „FLEKY VOD VOMÁČKY NA NEJLEPŠÍM UBRUSU“.

„Mohu vám doporučit několik výtečných dětských psychologů na území Velkého Jackalfaxu.“

Nová referentka sociální péče se ani nedotkla svého čaje a sušenek. Toho rána dvě a půl hodiny jela vlakem z hlavního města a z nádraží do rodového sídla Crowových šla v protivném mrhnutí pěšky. Mokrý vlasy měla přilepené k hlavě a kabát úplně promáčený. Morrigan se snažila vymyslet nějaký lepší lék na její zubožený stav než čaj a sušenky, žena však nejevila zájem.

„Ten čaj jsem nevařila já,“ řekla. „Jestli vám to dělá starosti.“

Žena si jí nevšímala. „Doktor Fielding je pověstný svou prací s prokletými dětmi. Určitě jste o něm už slyšel. Velice uznávaný je i doktor Llewellyn, pokud vám víc vyhovuje laskavější, mateřštější přístup.“

Morriganin otec si rozladěně odkašlal. „To nebude zapotřebí.“

V posledních letech Corvuse postihl lehký tik na levém oku, který se ovšem projevoval jen při oněch povinných měsíčních schůzkách. Pro Morrigan to bylo znamení, že se mu přičí stejnou měrou jako jí. Až na vlasy, černé jako uhlí, a na jejich křivé nosy to bylo jediné, co měli otec a dcera společného.

„Morrigan nepotřebuje žádné rady,“ pokračoval. „Je to dost soudné dítě a je plně obeznámena se svou situací.“

Referentka se odvážila letmo pohlédnout na Morrigan, která seděla na pohovce vedle ní a snažila se nevrtnět. Tyhle

návštěvy se vždycky nemožně vlekly. „Pane kancléři, aniž bych chtěla být netaktní... čas se krátí. Všichni odborníci se shodují, že vstupujeme do posledního roku tohoto věku. Posledního roku před Nejposlednějším dnem.“ Morrigan se odvrátila a podívala se z okna ve snaze najít něco, co by ji přivedlo na jiné myšlenky, jako vždycky, když to slovo na Nej- někdo pronesl. „Jistě si uvědomujete, jak důležité je to přechodové období pro...“

„Máte ten seznam?“ zeptal se Corvus s náznakem netrpělivosti a důrazně se podíval na hodiny na stěně pracovny.

„Ov-ovšem.“ Vytáhla ze svých desek list papíru, ruka se jí jen lehce trásla. Vede si docela dobře, pomyslela si Morrigan, na to, že je to teprve její druhá návštěva. Ta předchozí málem nepronesla hlasité slovo, jen šeptala, a kdyby se měla posadit na týž kus nábytku jako Morrigan, brala by to jako pozvánku do neštěstí. „Mám ho přečíst nahlas? Tenhle měsíc je docela krátký – to je vám ke cti, slečno Crowová,“ řekla odměřeně.

Morrigan nevěděla, co říci. Nemohla přece přijmout pochvalu za něco, co nebyla schopná ovlivnit.

„Začneme případy, u nichž bude nutné odškodnění: Městská rada v Jackalfaxu požaduje sedm set kredů za poškození zaskleného balkonu během krupobití.“

„Myslel jsem, že jsme se dohodli, že důsledky extrémního počasí už nelze jednoznačně přičítat mé dceři,“ namítl

Corvus. „Poté co se ukázalo, že ten lesní požár v Ulfu založil žhář. Vzpomínáte si?“

„Ano, pane kancléři. Máme ovšem svědka, který uvádí, že v tomto případě nese vinu Morrigan.“

„Koho?“ zeptal se Corvus.

„Jistý muž, jenž pracuje na poště, zaslechl, jak slečna Crowová říká své babičce, jak je dnes v Jackalfaxu krásně.“ Referentka nahlédla do svých poznámek. „Čtyři hodiny nato přišlo to krupobití.“

Corvus ztěžka vzdychl, zvrátil se na židli dozadu a stihl Morrigan popuzeným pohledem. „V pořádku. Pokračujte.“

Morrigan se zamračila. Nikdy v životě neřekla „jak je dnes v Jackalfaxu krásně“. Zato se pamatovala, že se toho dne na poště otočila k babičce a poznamenala: „To je ale vedro, vidíte?“, což bylo sotva totéž.

„Místní občan Thomas Bratchett, zemřel na infarkt. Byl to –“

„Náš zahradník, já vím,“ přerušil ji Corvus. „To byla opravdu škoda; div že nám nezvadly hortenzie. Morrigan, co jsi tomu starochovi udělala?“

„Nic.“

Corvus se zatvářil pochybovačně. „Nic? Vůbec nic?“

Na okamžik se zamyslela. „Řekla jsem mu, že květinové záhony vypadají pěkně.“

„Kdy?“

„Asi tak před rokem.“

Corvus a sociální pracovnice si vyměnili pohledy. Referentka tiše vzdychla. „Jeho rodina je v tom ohledu krajně velkomyslná. Žádají pouze, abyste uhradil výdaje na jeho pohřeb, zaplatil jeho vnoučatům studium na univerzitě a přispěl jeho oblíbenému dobročinnému spolku.“

„Kolik těch vnoučat má?“

„Pět.“

„Řekněte jim, že ho zaplatím dvěma. Co máte dál?“

„Ředitel Jackalfaxské – ÁÁ!“ Referentka nadskočila, když se Morrigan natáhla pro sušenku, zřejmě se však uklidnila při zjištění, že se dívka nepokouší o žádný fyzický kontakt. „Hm... Ano. Ředitel Jackalfaxské přípravné školy nám konečně poslal účet za škody způsobené požárem. Měly by to pokrýt dva tisíce kredů.“

„V novinách psali, že kuchařka nechala přes noc zapnutý sporák,“ řekla Morrigan.

„To je pravda,“ přitakala sociální pracovnice, s očima upřenýma na papír před sebou. „A psali také, že den předtím procházela kolem vašeho sídla a zahlédla tě před domem.“

„A co má být?“

„Tvrдила, že jsi s ní navázala oční kontakt.“

„To rozhodně ne.“ Morrigan cítila, že v ní vzkypěla krev. Za ten požár nemohla. Nikdy a s nikým nenavazovala oči-

ma kontakt; znala pravidla. Ta kuchařka lhala, aby vina nezůstala na ní.

„Všechno je to v policejní zprávě.“

„Je to lhářka.“ Morrigan se otočila k otci, ale ten se jejímu pohledu vyhnul. Opravdu věří, že to má na svědomí? Ta kuchařka připustila, že nechala sporák zapnutý! Z takové nespravedlnosti se Morrigan sevřel žaludek. „Ta ženská lže, já jsem nikdy –“

„Tak to by stačilo,“ okřikl ji Corvus. Morrigan se sesula na židli, s pažemi těsně složenými přes prsa. Její otec si znovu odkašlal a kývl na ženu. „Můžete mi poslat účet. Prosím vás, už to dočtete, mám celý den porady.“

„Po – po finanční stránce je to všechno,“ řekla referentka a roztřeseným prstem udělala na papíře čáru. „Zbývají už jen tři omluvné dopisy, které by slečna Crowová měla tenhle měsíc napsat. Jeden místní občance, paní Calpurnii Maloufové, kvůli její zlomené kyčli –“

„Na bruslení je už nemožně stará,“ zamumlala Morrigan.

„– jeden Jackalfaxské společnosti pro výrobu džemů za zkaženou várku marmelády a jeden chlapci jménem Pip Gilchrest, který minulý týden neuspěl na mistrovství státu Velká Vlčina v pravopisu.“

Morrigan vyvalila oči, až byly dvakrát tak velké. „Jenom jsem mu popřála mnoho štěstí!“

„Přesně tak,“ řekla sociální pracovnice a podala seznam

Corvusovi. „Právě to jste dělat neměla. Pane kancléři, slyšela jsem, že sháníte nového domácího učitele?“

Corvus vzdychl. „Moji asistenti už jednali s každou agenturou v Jackalfaxu a s několika až v hlavním městě. Až to vypadá, že se náš velký stát potýká s vážným nedostatkem soukromých učitelů.“ Pochybovačně zvedl jedno obočí.

„Co se stalo se slečnou...“ Referentka nahlédla do svých poznámek. „Linfordovou, že ano? Když jsme spolu hovořili naposled, říkal jste, že se docela osvědčuje.“

„Taková slabotina,“ řekl Corvus pohrdlivě. „Vydržela u nás sotva týden. Jednoho odpoledne prostě odešla a už se nevrátila, nikdo neví proč.“

To nebyla pravda. Morrigan věděla proč.

Slečně Linfordové strach z její prokleté žáčky bránil být s ní v téže místnosti. Morrigan připadalo podivné a nedůstojné, aby na ni někdo křičel časování grommských sloves přes dveře. Vadilo jí to čím dál víc, až nakonec prostrčila klíčovou dírkou zlomené pero, přiložila k němu ústa a postříkala slečně Linfordové celou tvář černým inkoustem. Byla ochotná připustit, že to od ní nebylo zrovna nejférovější.

„V Úřadu pro evidenci máme krátký seznam učitelů, kteří jsou ochotní pracovat s prokletými dětmi. Moc krátký seznam,“ pokrčila referentka rameny, „ale možná by se našel někdo –“

Corvus zvedl ruku, aby ji zarazil. „Myslím, že to není potřeba.“